

държеше една паничка въ тръперливата си ръчица; това момиченце не дотъгваше на хората, не отиваше съ паничката си насрѣща ония, които ходѣха по дворътъ.

— „Не трѣбва да бждемъ досадни и смѣли“, казваше ѝ често бѣдния старецъ: „който се смили за насъ, ще ни даде милостиня; а който има нечувствително сърдце, него не можеме да принудиме.“

Старецътъ свири дълго врѣме, нъ никой не му подаряваше нито пари, нито единъ кжсь хлѣбъ. „Боже мой, малко е тежка просията! въздъхна старецътъ.

II.

Безбожни дѣца.

„Хайде, Марийке, да идеме другадѣ!“

— „Може да не сж ни чули, или да нѣматъ сега врѣме да слѣзатъ долѣ,“ каза момиченцето. „Ще се кача горѣ, дѣдо; тамъ, на балконътъ виждамъ хубаво облѣчени дѣца, тѣ може да ми дадатъ нѣщо; тѣхнитѣ родители трѣбва да сж много богати; днесъ още нищо не сме получили. Да ида ли?“

Старецътъ одобри, и Марийка отиде горѣ. Тя крачеше полегка по чардака, къмъ вратата, гдѣто стояха двѣ дѣца: едно момиченце и едно момченце. Марийка имъ поднесе паничката си, а тѣ викнаха да се смѣятъ.

— „Що искашъ? — ние нѣмаме нищо,“ каза момчето, „тате и мама не сж дома, нъ пакъ ще ти дамъ нѣщо“ и ѝ пушна въ паничето петъ стотинки.

— „И азъ ще ти дамъ нѣщо!“ извика момиченцето.

Марийка се приближи до него и му поднесе паничето си. Момиченцето, се подсмиваше и задържа малко врѣме ржката си отзадъ; изведнажъ